

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra RISTESTENEN

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 326. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-winterchr03val-shoot-idm140679262202800.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Paa den Tid, da *Borre* stod i sin skønneste Flor, levede der en velhavende Bundtmager ved Navn *Jens Boel* Han havde to Sønner, *Mikkel* og *Anders*. Disse to Ungersvende vilde han gjerne have anbragt til sit eget ærlige Haandværk; men det lykkedes ham ikke med nogen af dem. De unge Karle vare høist forskellige baade i Sind og Skind. Begge vare de stærke og kraftigt byggede; men *Mikkel*, den Ældste, var stille og sindig, medens *Anders* var livlig og opbrusende. Den Første havde rødladent, glat Haar, meget kloge, blaae Øine og en bleg Ansigtifarve; om den Yngres Hoved krusede sig et rigt, sort Haar, og hans mørke Øine udtrykte mere Vid end Klogskab, mere Vildskab end Ro. *Mikkel* holdt sig til Bogen og alle andre stille Sysler; *Anders* laae enten i Fjorden og fiskede eller gik paa Jagt med Herremændene i Omegnen, blandt andre med ham paa *Nordfeld*. Naar den stille *Mikkel* gik gennem Byens Gader, var hans Blik fæstet mod Jorden; hvorimod *Anders* med sine sorte Øine allevegne havde Ærinde, især hvor der var smukke Piger, hvilke da ogsaa oftere ved deres Rødmen og Smiil noksom røbede, enten at de kjendte ham ganske godt, eller idetmindste ikke vilde fortryde paa at gjøre Bekjendtskab med ham; thi unge Piger smile langt heller til en Dagdriver, naar han kun er smuk og kjæk, end til den adstadigste og dygtigste Mand, 327 naar han mangler een af disse Egenskaber. Blandt disse Rødmende og Smilende var *Vibeke Tamm*, Datter af den rige Brygger *Tamm* i Møllestrædet, der skyldte sit eget hjemmebryggede og Rostokker Øl sin store Formue, især en Gjenstand for al den Kjærlighed, som *Anders Boels* Hjerter kunde opdrive; og han betænkte sig heller ikke længe, inden han uden videre Snak friede til Pigen, uagtet han Intet var og intet Nyttigt foretog sig. Dog næppe havde han aabenbaret sine Følelser og Ønsker baade for Pigen, for hendes og sin egen Fader, før det viiste sig, at Broder en, den stille *Mikkel*, ogsaa havde kastet sine Øine netop paa denne Ædelsteen. Sagen blev da foretaget i et Familieraad mellem de tvende Fædre, og Beslutningen blev, at *Vibeke* skulde række sin Haand til den af de to Brødre, som først fik et Brød, der kunde føde ham og hende, inders elskede Pigen med al den Ild og Heftighed, der var ham egen; men alligevel lod han, som man siger, Fiolen sørge. *Mikkel* derimod arbejdede af alle Kræfter, forstod at gjøre sig yndet af Høie og Lave, og vidste saa snildt at snøe sig, at han efter ikke lang Tids Forløb af Kirkeforstanderne blev kaldet til Degn og Cantor ved Byens Hovedkirke, hvilken Bestilling i de Dage gjældte lidt mere end nu. Han fremstillede sig da i sin sorte Kappe, med Baretten i Haanden, fornyede sit Frieri og fik, hvad hans Hjerter begjærede.